

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 17Csp/130/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318205206
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hostovecká
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2019:2318205206.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta, v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Mariannou Hostoveckou, v právnej veci žalobcu: L. O.Č., nar. X. X. XXXX, trvale bytom XXX XX Š., T. XXXX, zast.: JUDr. Vladimír Sidor, advokát so sídlom 920 01 Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 42 256 593, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom 824 96 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom 811 04 Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 510,87 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 510,87 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 26. 6. 2018 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd žalobcovi priznáva voči žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej výške súd rozhodne samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa svojou žalobou doručenou súdu dňa 4. 7. 2018, domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 510,87 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 26. 6. 2018 do zaplatenia a to z titulu bezdôvodného obohatenia.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 11. 4. 2013 žalobca uzatvoril so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“). Žalobca v Zmluve vystupuje ako spotrebiteľ. Žalovaný je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení Zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetom Zmluvy bolo poskytnutie účelového spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedenej Zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver s nasledujúcou špecifikáciou:

Celková výška úveru - 1170,- eura

Výška úrokovej sadzby - 70,02 % p.a.

Predpokladaná RPMN - 70,02 %

Schválená RPMN - 69,16%

Výška splátky - 62,69 eura

Počet mesačných splátok - 42

Celková čiastka splatná dlžníkom - 2632,98 eura

Celková výška revolvingového úveru - 616,87 eura

Výška úrokovej sadzby - 76,21 % p.a.

Predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu - 63,32 %

Schválená RPMN po poskytnutí revolvingu - 76,21 %

Výška splátky - 80,37 eura

Počet mesačných splátok - 42

Celková čiastka splatná dlžníkom - 1928,88 eura.

Uvedená Zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch má spotrebiteľská zmluva v rámci ochrany a informovanosti spotrebiteľa obsahovať predpísané povinné náležitosti. Ich absencia alebo prípadný nesúlad spôsobujú sankcie podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. V súvislosti s uvedeným Zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi:

V Zmluve je uvedená úroková sadzba vo výške 70,02% a RPMN vo výške 69,16 %. V Zmluve je uvedená úroková sadzba pre revolving vo výške 76,21% a Predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu 63,32 %.

V tejto súvislosti si žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 10Co/672/2014 (V hodnote RPMN za úver sú zahrnuté všetky náklady spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom. Jednou z položiek týchto nákladov je úrok za poskytnutý úver, ktorého percentuálnym vyjadrením je úroková sadzba. Okrem úroku môžu medzi náklady úveru patriť rôzne poplatky (napríklad za poskytnutie úveru, za správu účtu), poistenie úveru a podobne. Je zrejmé, že pokiaľ sa v zmluve uvádza hodnota úrokovej sadzby úveru, hodnota RPMN za úver nemôže byť od nej nižšia.).

Zákon o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy definuje pojem celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, resp. vymedzuje, ktoré náklady sa do RPMN započítavajú. Podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

Ak by žalovaný RPMN vypočítal v súlade so zákonom, je zrejmé, že výsledným RPMN pre úver ani revolving, nemohlo byť číslo menšie ako samotný úrok, nakoľko úrok je jednou zo zložiek výpočtu celkovej RPMN. Vzhľadom k tomu, že žalovaný poskytol žalobcovi len sumu 1.001,83,- EUR, ktorá predstavuje v zmysle § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch výšku spotrebiteľského úveru, nakoľko zákon počíta len so skutočne poskytnutým plnením, a po doplnení ostatných údajov pre výpočet RPMN. Výsledkom je RPMN vo výške 87,45%, čo je v absolútnom rozpore s údajom uvedeným v Zmluve.

V súvislosti s poskytnutým revolvingom, žalovaný rovnako uviedol nesprávnu výšku RPMN, nakoľko tak ako pri poskytnutí úveru neposkytol dohodnutú výšku revolvingu, ale zníženu o sumu 87,36 eura (poplatok za Dohodu o poskytnutí služby inkorporovanú v Zmluve). V Zmluve je uvedená výška poskytnutého revolvingu vo výške 616,87 eura, avšak v skutočnosti bolo žalovaným poskytnuté plnenie vo výške 529,51 eura (616,87 eura - 87,36 eura). Ak by žalovaný RPMN vypočítal v súlade so zákonom, je zrejmé, že výsledným RPMN nemohlo byť číslo menšie ako samotný úrok, nakoľko úrok je jednou zo zložiek výpočtu. Vzhľadom k tomu, že žalovaný poskytol žalobcovi len sumu 529,51 eura, ktorá predstavuje v zmysle § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch výšku spotrebiteľského úveru, nakoľko zákon počíta len so skutočne poskytnutým plnením, a po doplnení ostatných údajov pre výpočet RPMN, výslednou je RPMN vo výške 213,63 %, čo je v absolútnom rozpore s údajom uvedeným v Zmluve.

Vzhľadom na skutočnosť, že hodnota RPMN uvedená v Zmluve je nižšia ako úroková sadzba, tiež skutočnosť, že nebola poskytnutá dohodnutá výška úveru, je preukázané, že žalovaný v Zmluve nesprávne uviedol výšku RPMN, v dôsledku čoho v Zmluve absentuje zákonná náležitosť spotrebiteľského úveru, čo má za následok zákonnú sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

Ani výška úrokovej sadzby uvedená v Zmluve nezodpovedá (v neprospech spotrebiteľa) výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Podľa tabuľky priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk uverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska (<<http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/udajovekategorie->sdds/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-bchodnych-bank>) bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby 10,68 % pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci apríl 2013. V zmysle Zmluvy je dohodnutá ročná úroková sadzba úveru 70,02 %. Dohoda o výške úrokov musí

byť v súlade s ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, čo znamená, že výška úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Keďže dohodnutá výška úrokovej sadzby viac ako šesťnásobne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetných zmlúv, ide o neplatný právny úkon.

Takýto rozpor s dobrými mravmi a neplatnosť právneho úkonu judikovali opakovane sudy Slovenskej republiky, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 31. 7. 2009, sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 (V tejto súvislosti sa dovolací súd stotožňuje s názorom prezentovaným v mimoriadnom dovolaní, že právny úkon sa prieči dobrým mravom, ak sa jeho obsah, bez ohľadu na zmluvnú voľnosť ho stanovíť a bez ohľadu na to, kto rozpor s dobrými mravmi zaviniť, ako i na to, či druhá strana pri vzniku zmluvy bola v dobrej viere, dostane do rozporu so všeobecne uznávaným názorom, ktorý vo vzťahu medzi ľuďmi určuje (niekedy aj v právnych normách), aký má byť obsah tohto právneho úkonu tak, aby bol v súlade so základnými morálnymi zásadami. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný.).

Na základe vyššie uvedeného je potrebné vnímať dohodu o výške úrokovej sadzby v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka ako priečiacu sa s dobrým mravom, a tým pádom ako absolútne neplatnú. Nakoľko ide o neplatné zmluvné dojednanie, treba naň prihliadať akoby vôbec nebolo obsahom Zmluvy. Zmluva tak neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby. Úrok z úveru je jedným zo znakov, ktoré zmluvu o úvere definujú. Túto časť zmluvy od jej zvyšnej časti nie je možné oddeliť, čo znamená, že zmluva o úvere, ktorú žalobca so žalovaným uzavrel, by z tohto dôvodu mala byť posúdená ako neplatná. Jej podstatnou náležitosťou je totiž dohoda o výške úrokovej sadzby, ktorá je v zmluve upravená v rozpore s dobrými mravmi. Zmluva o úvere je teda neplatná pre absenciu jej podstatnej náležitosti (platné dojednanie o úroku) a žalobca je povinný podľa zásad o bezdôvodnom obohatení vrátiť žalobcovi len poskytnutú sumu úveru (obdobne bolo konštatované napr. v rozhodnutí Krajského súdu Prešov zo dňa 18.12.2014, sp. zn. 8Co/112/2014).

Na základe vyššie uvedeného je potrebné vnímať výšku úrokovej sadzby ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná. Nakoľko ide o neplatné zmluvné dojednanie treba naň prihliadať akoby vôbec nebolo obsahom Zmluvy. Zmluva tak neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby ako povinnú náležitosť spotrebiteľského úveru podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy. Vzhľadom na uvedené sa Zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov.

V zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v Zmluve jasne určená pevným dátumom, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie. Neuvedenie tejto zákonnej náležitosti môže do značnej miery narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Uvedené vyplýva aj z judikatúry slovenských súdov, pričom absencia tohto údaju v zmluve spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. i/, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. g/ citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. Uvedenie údaja o konečnej splatnosti v listine označenej ako oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalovaný písomne neodsúhlasil.

Absencia termínu konečnej splatnosti spôsobuje, že úver zo Zmluvy je podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov.

Ďalšou podstatnou náležitosťou zmlúv o spotrebiteľskom úvere je aj uvedenie doby trvania zmluvy. V Zmluve nie je uvedená žiadna informácia, kedy sa predmetná Zmluva končí, preto podľa ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch to spôsobuje, že úver vyplývajúci z takejto zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkový.

Žalovaný so žalobcom spoločne so Zmluvou uzavrel dňa 11. 4. 2013 aj Dohodu o poskytnutí služby, závislú na Zmluve o úvere, ktorá je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch a občianskym zákonníkom. Na základe tejto Dohody o poskytnutí služby

žalovaný ako veriteľ poskytol žalovanému službu spočívajúcu v odklade splatnosti splátok. Za túto službu žalovaný zinkasoval odplatu vo výške 168,17 eura a za poskytnutie revolvingu zinkasoval ďalšiu odplatu vo výške 87,36 eura. Uvedená výška sumy nie je žiadnym spôsobom odôvodnená. V Dohode o poskytnutí služby nie je odkaz na žiadny sadzovník poplatkov alebo rozpis jednotlivých poplatkov za poskytnutú službu. Dohoda o poskytnutí služby má povahu formuláru a je do nej vpísaná celková odmena za službu. Je preto zrejmé, že Dohoda o poskytnutí služby súvisí so zabezpečením pohľadávky žalovaného vzniknutou na základe Zmluvy. Toto fiktívne plnenie veriteľa (za ktoré musel klient uhradiť vysokú odplatu) nie je plnením, ktoré slúži záujmom spotrebiteľa, ale naopak plnením slúžiacim záujmom veriteľa. Spotrebiteľovi sú na základe Dohody o poskytnutí služby vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadala a ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo čo mu ani nebolo dodané. Dohoda o poskytnutí služby predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, je neplatná, (rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 24. 2. 2016 sp. zn. 15Co/39/2016).

Žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1001,83 eura, t. j. znížený o sumu 168,17 eura, ktorý predstavuje poplatok za poskytnutie fiktívnej služby.

Žalovaný poskytol i revolvingový úver vo výške 529,51 eura t. j. znížený o sumu 87,36 eura, ktorý predstavuje poplatok za poskytnutie fiktívnej služby.

Poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť je v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru. Takéto úverovanie odporuje aj spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške a úroky sa pritom počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov (Rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 18Co/109/2011).

Žalobca sa zrejmy nesúladi Zmlúv so zákonom pokúsil so žalovaným riešiť mimosúdnou cestou. Žalovaný bol predsporovou výzvou zo dňa 18. 6. 2018 upozornený na nedostatky a zrejme rozpory Zmlúv so zákonom. Žalovaný sa do dňa podania žalobného návrhu k predsporovej výzve nevyjadril, preto žalobca v záujme ochrany svojich práv bol nútený pristúpiť k podaniu žaloby.

Na základe vyššie uvedených skutočností, žalobca plnil na základe Zmluvy, ktorú v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné považovať vzhľadom na početné zákonné nedostatky za bezúročnú a bez poplatkov.

Istinu v uvedenom prípade predstavuje suma poskytnutých úverov t. j. úver vo výške 1.001,83 eura a revolvingový úver vo výške 529,51 eura, v celku žalovaný žalobcovi poskytol 1531,34 eura, pričom žalobca žalovanému vrátil sumu 2140,81 eura. Preplatok vo výške 609,47 eura (vrátane odplaty z neplatnej Dohody o poskytnutí služieb) tak zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Žalobca si však žalobou uplatnil len bezdôvodné obohatenie vo výške 510,87 eura spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 510,87 eura od do dňa 25. 6. 2018 (uvedený dátum je dňom, keď žalovaný už vedel, že sa bezdôvodne obohatil na žalobcovi a mal dostatok času obohatenie vrátiť na účet žalobcu) až do zaplatenia.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril tak, že poprel tvrdenie žalobcu o nesprávne určenej RPMN. Ak by malo platiť tvrdenie žalobcu, potom v prípade refinančných úverov či úverov použitých na úhradu ceny tovaru alebo služby (kedy na účet spotrebiteľa sa neposkytuje žiadna suma) by v zmysle tvrdení žalobcu nedochádzalo k poskytnutiu úveru, výška úveru by bola nula eur a teda v konečnom dôsledku by spotrebiteľ získaval plnenie, ktoré formálne je uhradené z úveru, ale žiadny úver by nedostal a teda by nemal mať ani záväzok ho vrátiť. Samotný zákon č. 129/2010 Z.z. ako spôsoby (formy) poskytnutia spotrebiteľského úveru predpokladá (po prijatí regulácie v tejto otázke od 23. 12. 2015) / pripúšťa prevod na platobný účet spotrebiteľa, prevod na účty iného veriteľa, započítanie na úhradu iných záväzkov spotrebiteľa, alebo poštovú poukážku. Právna regulácia popiera správnosť tvrdení žalobcu. Poskytnutím úveru sa v zmysle právnej úpravy a tiež ustálenej obchodnej praxe (vrátane bankovej i nebankovej) rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru (v hotovosti, na účet a podobne), ale každá zákonom uznaná forma splnenia záväzku - teda aj započítanie. Z uvedenej regulácie vyplýva, že spotrebiteľský úver môže byť poskytnutý vo forme úveru každým spôsobom, ktorý pripúšťa platné právo - s výnimkou poskytnutia v hotovosti. Čiže, arg. a contrario bezhotovostne, formou započítania a pod. Spotrebiteľské úvery sú často čerpané na účely refinancovania iných úverov, kedy sú prostriedky z úveru poskytované v prospech spotrebiteľa, ale reálne na účty iných veriteľov či úhradu iných záväzkov medzi tými istými subjektmi. Tvrdenie žalobcu o výške úveru preto odporuje zákonu č. 129/2010 Z.z., v ktorom sa v § 2 písm. l) uvádza, že ide o súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pojem „poskytnutie“ je chápaný širšie, ako to tvrdí žalobca. Zákon teda formu poskytnutia úveru tak, že sa poskytuje v rámci kompenzácie pohľadávok nezakazoval (pritom od 23. 12.2015 už výslovne vymedzil, že úver môže byť poskytnutý len kartou, bezhotovostne alebo v prospech

poskytovateľa úveru, čo opätovne potvrdilo vyššie uvedené, a teda aj oprávnenosť postupu započítania - suma 168,17 eura bola započítaná ako výška poplatku za uzatvorenie Dohody o poskytnutí služby oproti výške poskytnutého úveru). Žalovaný preto poprel tvrdenia žalobcu o nesprávnom určení RPMN, pretože tvrdenie žalobcu je založené na nesprávnom výklade zákona, nesprávnom ustálení pojmu „úver“ a z toho plynúce nesprávne tvrdenie o výpočte RPMN. To, že žalovanému bola na účet poukázaná nižšia suma, ako je uvedené v zmluve, nie je spôsobené tým, že by mu bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý, ale skutočnosťou, že zmluvné strany sa dohodli na započítaní odplaty za prevzatie záväzku podľa dohody o poskytnutí služby. Z ustanovenia § 2 písmena g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že do RPMN sa započítava odplata za služby výlučne v prípade, ak boli podmienkou získania úveru, čo v tomto prípade splnené nie je, nakoľko ide o dobrovoľné služby v zmysle bodu 8.6. Dohody o poskytnutí služby.

Žalovaný poprel aj tvrdenie žalobcu o výške odplaty, nakoľko táto je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Žalobca namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy nedôvodne porovnáva štatistické údaje iného poskytovateľa úverov (za diametrálne odlišných podmienok schválenia, bonity, zabezpečenia atď.), navyše za stavu, kedy zákonodarca výšku odplaty reguloval explicitne. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy s poradovými číslami bola upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Logicky to vyplýva aj z tej skutočnosti, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov - bankových a nebankových subjektoch - síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napríklad pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod. Zákonodarca preto výslovne stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov - uvedené teda nenachádza oporu v oblasti komparácie s úrokovými sadzbami bankových subjektov. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žalobca toto vôbec nerešpektuje, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ustanovenia podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Priemerná výška odplaty v danom období bola 47,29 % a táto nebola v Zmluve podstatným spôsobom prevýšená.

Pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru, je potrebné uviesť, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle unijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Navyše zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to

- určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok,
- spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti.

Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť.

Náležitosť doba trvania zmluvy je v každej zmluve o revolvingovom úvere uvedená. Konkrétne sa uvádza v článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní, podľa ktorého Táto Zmluva o RÚ sa uzatvára na dobu neurčitú.

Samotná Dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytnutí služby uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal opak. Z bodu 8., ods. 8.6 Dohody o poskytnutí služby: „Veriteľ vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere.

Dlžník vyhlasuje, že túto Dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojím podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami.“ Uvedené ustanovenie je len jedným z faktorov, ktorý každému spotrebiteľovi indikuje pri zachovaní jeho elementárnej zodpovednosti a obozretnosti oddelenosť dohody o poskytnutí služby ako niečoho samostatného od samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpisovaná. Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy nepristupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. To, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne rozlíšenie Dohody od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ. Na základe uvedeného žalobca tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Poskytnutie odkladu splátok predpokladá iniciatívne konania dlžníka, preto iba na základe toho, že žalobca svoje právo nevyužil, sa nemožno domáhať neprijateľnosti takéhoto dojednania. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný žiadal, aby súd žalobu zamietol a súčasne žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Súd sa oboznámil s obsahom spisu a listinnými dôkazmi v ňom založených - Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, oznámenie veriteľa o schválení úveru, zmluvné dojednania, predsporová výzva z 19. 6. 2018 a zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

5. Žalobca podal žalobu tak, ako je vyššie popísané a odôvodnené.

6. Právna úprava v ustanovení § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu a je koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 CSP). Súd poukazuje na to, že na dôkazy predložené po vyhlásení rozsudku nie je možné prihliadať. Súd poukazuje pri posúdení splnenia podmienok podľa § 150 CSP aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 13/2009 z 24. 2. 2010, podľa ktorého základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p. (teraz § 150 CSP), podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Zároveň súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/217/2007 z 27. 7. 2009, podľa ktorého účastníci konania teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Ak účastník neunesie dôkaznú povinnosť, resp. dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že súd pristúpi k vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia vo veci

7. Súd ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

8. Súd dáva do pozornosti, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa stranou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

9. Zodpovedá pravde, že strany uzatvoril dňa 11. 4. 2013 Zmluvu tak, ako to je popísané v bode 2. tohto odôvodnenia. Rovnako mal súd za preukázané (Ďalpovaný to nijak nepoprel), že listom zo dňa 19. 6. 2018 (č. I. 132 spisu) žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 510,87 eura v lehote do 25. 6. 2018. Z potvrdenia žalovaného vyplýva, že na klientský účet žalobcu mu vyplatil dňa 11. 4. 2013 úver vo výške 1001,83 eura (VS: XXXXXXXXXXXX) a dňa 26. 11. 2013 vo výške 212,15 eura (VS: XXXXXXXXXXXX), spolu tak 1213,98 eura. V rozpore s tým, žalobca uviedol, že mu žalovaný poskytol úver vo výške 1001,83 eura a revolvingový úver vo výške 529,51, spolu tak 1531,34 eura, pričom žalobca žalovanému vrátil sumu 2140,81 eura, t. j. o 609,47 eura viac, ako mu bolo poskytnuté (ani túto skutočnosť žalovaný nijako nepoprel, preto súd vychádza z toho, že táto skutočnosť nie je sporná a teda sa v konaní nedokazuje). Rovnako súd za nespornú považuje aj požadovanú sumu z titulu bezdôvodného obohatenia, ktorú žalovaný nijako nespochybnil, ako ani dátum, od ktorého si žalobca uplatnil úroky z omeškania. Žalovaný spochybnil tvrdenia žalobcu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, v prípade, že súd dôjde k opačnému názoru, už samotnú výšku bezdôvodného obohatenia nespochybnil.

10. Podľa § 3 OZ, účinný k 11. 4. 2013, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 OZ, Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 1 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ZoSÚ), účinný k 11. 4. 2013, (1) Tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

(2) Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. g), h) cit. zák., Na účely tohto zákona sa rozumie

g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,

h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f), i), j) cit. zák., (1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

11. Súd posúdil predmetný vzťah ako spotrebiteľský, nakoľko žalovaný plnil v rámci svojej podnikateľskej činnosti, žalobca vystupuje ako fyzická osoba nepodnikateľ. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Preto treba aspoň rámcovo vymedziť, ktoré, resp. aké podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa považujú za neprijateľné, pričom dôsledkom je to, že sú zo zákona neplatné. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ добромyselne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník, "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

12. Žalovaný vychádzal z nesprávnej výšky spotrebiteľského úveru v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch. RPMN je zjavne nesprávna i z dôvodu, že pokiaľ dojednaná úroková sadzba spotrebiteľského úveru predstavovala výšku 70,02 % nemôže byť RPMN pre Zmluvu vo výške 69,16 %, ak úrok je len jednou zo zložiek pre výpočet celkových nákladov spotrebiteľa na spotrebiteľský úver. Celková výška spotrebiteľského úveru nemôže zahŕňať sumy, ktoré korešponujú obsahu pojmu celkových nákladov spotrebiteľského úveru. Odkaz žalovaného na obchodnú prax je v súdnej veci bez právneho významu, nakoľko je zrejmé, v praxi nespôsobujúce pochybnosti, že na spotrebiteľské vzťahy sa aplikujú ustanovenia občianskoprávnej, nie obchodnoprávnej úpravy. Východiskom uvedeného pojmu na vnútroštátnej úrovni je znenie zákona o spotrebiteľských úveroch § 2 písm. l) - celková výška spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S poukazom na výklad Súdneho dvora (Vo veci C-377/14 z 21. apríla 2016 vo veci Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY a.s., SÚDNY DVOR (tretia komora), v ktorom Súdny dvor uvedený pojem vyložil. Do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Treba zdôrazniť, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Výška čerpania úveru v zmysle časti I prílohy I smernice 2008/48 tak zodpovedá celkovej výške úveru v zmysle článku 3 písm. l) tejto smernice. Postup žalovaného pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov nebol správny, nakoľko z ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že pokiaľ spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, zahrnúť treba. O tom, že žalobca na uzatvorenie dohody o poskytnutí doplnkovej služby pristúpiť musel, ako aj že bez takéhoto dojednanía by k uzavretiu úverovej zmluvy nedošlo, niet so zreteľom na obsah úverovej zmluvy pochyb. Vyplýva to predovšetkým zo štruktúry samotnej zmluvy, ktorá vo svojom formulárovom vyhotovení v bode 8. vôbec nevytvára priestor pre prípadné odmietnutie služby spotrebiteľom a upravuje službu ako imanentnú súčasť právneho vzťahu bez alternatívy.

13. Je potrebné uviesť, že v čase keď žalobca listiny podpisoval, boli Žiadosťou a nedostal relevantnú informáciu o tom, kedy bude splatná prvá ani posledná splátka a ani to, ako bude splátka rozdelená. Vzhľadom k tomu, že Zmluva je konsenzuálnym právnym úkonom a zmyslom a účelom zákona o spotrebiteľskom úvere je pravdivé a včasné informovanie spotrebiteľa o celom obsahu záväzku tak aby bol schopný posúdiť rozsah svojho záväzku. Všetky podstatné náležitosti Zmluvy musia byť dohodnuté v čase uzatvorenia Zmluvy v písomnej forme (tak ako aj Zmluva). S poukazom na bod 71 Rozsudku

Súdneho dvora zo dňa 09.11-2016 v veci C-42/15, z ktorého vyplýva, že vzhľadom k tomu, že absencia termínu konečnej splatnosti a doby trvania zmluvy môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle čl. 23 smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 Rozsudku Súdneho dvora.

14. Vzhľadom na uvedené je nutné posúdiť zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú. Súd však prioritne zastáva názor, že Zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 OZ.

15. Uzatvorená zmluva (bez ohľadu na jej prípadnú bezúročnosť a bezpoplatkovosť) však svojím obsahom obchádza zák. č. 129/2010 Z.z., takže je absolútne neplatná podľa § 39 OZ. Právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom nie je dovolený. Nedovolenosť je teda daná, ak

- a) obsah alebo účel právneho úkonu odporuje zákonu,
- b) obsah alebo účel právneho úkonu obchádza zákon,
- c) sa právny úkon prieči dobrým mravom.

Ad a): Obsahom právneho úkonu sú jeho podstatné, náhodilé alebo vedľajšie zložky. Z týchto zložiek môže odporovať zákonu ktorákoľvek, avšak normatívny dôsledok uvedený v § 39 vyvoláva iba rozpor podstatných zložiek právneho úkonu so zákonom, prípadne tých zložiek, ktoré nie sú podstatné ex lege, ale ich zaradenie medzi podstatné zložky vyplýva z dohody účastníkov právneho úkonu. Účelom právneho úkonu treba rozumieť jeho hospodárske určenie, ktorá je, alebo nie je v súlade s účelom dovoleným zákonom.

Ad b): Obchádzanie zákona predstavuje osobitnú situáciu, v ktorej právny úkon formálne zodpovedá zákonnej norme, avšak v konečnom dôsledku vznikajú (menia sa alebo zanikajú) práva a povinnosti, ktoré sú v rozpore s účelom a zmyslom zákona.

Ad c): Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešikanózný spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov).

Súdy pri rozhodovacej činnosti pristupujú k tomuto dôvodu nedovolenosti rezervovane a hľadajú skôr iné príčiny nedovolenosti alebo neplatnosti, než je rozpor obsahu alebo účelu právneho úkonu s dobrými mravmi. Žalobca dlhodobo pôsobí na trhu a dlhodobo poskytuje úvery, preto je mu dobre známa právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov. Súd má tak za to, že v rozpore s dobrými mravmi, cielene vyhotovuje také zmluvy, ktoré sa snažia obísť zák. č. 129/2010 Z.z. v snahe ľahšie súdne vymôcť poskytnuté úvery.

16. Na tunajšom súde sú vedené stovky sporov, ktorých je stranou žalovaný, a preto žalovaný si je plne vedomý existencie právnej úpravy. Zmluva o úvere uzatvorená so spotrebiteľom na úver vo výške 1170,- eur, pričom reálne vyplatil žalovaný spotrebiteľovi len sumu 1001,83 eura + 212,15 eura na miesto 616,87 eura, je postupom žalobcu v rozpore s § 39 OZ. Ak právny úkon svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom, je absolútne neplatný. Podstatnou zložkou je dohoda o výške úveru, pričom zmyslom úveru je poskytnutie dohodnutej sumy na nejakú dobu, s ktorou sumou môže spotrebiteľ disponovať. V danom prípade sa strany dohodli na úvere v určitej výške, avšak reálne žalobca mohol disponovať len zo sumou nižšou, čo je flagrantným porušením zmluvy!

17. Pre absolútnu neplatnosť právneho úkonu je charakteristické, že

- pôsobí ex tunc, t.j. od začiatku,
- nastáva priamo zo zákona a aj keď sa jej môže dovolávať každý, kto má na tom právny záujem, nie je potrebné, aby táto neplatnosť bola deklarovaná súdnym alebo iným rozhodnutím orgánu právnej ochrany,
- určenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu v súdnom konaní predpokladá naliehavý právny záujem na takomto určení, inak súd takejto žalobe nemôže vyhovieť,
- sa na ňu prihliada aj bez námietky, t.j. z úradnej povinnosti (ex offa),
- ju nemožno žiadnym spôsobom napraviť (konvalidácia alebo ratihabícia), čo vyplýva z toho, že nemožno naprávať úkon, ktorý neexistuje, a nadväzne na to, z rovnakého dôvodu - nemožno od takého právneho úkonu (zmluvy) odstúpiť,
- nie je časovo obmedzená, aj keď určitou výnimkou je, ak sú splnené ostatné zákonné predpoklady, inštitút vydržania, kde aj absolútne neplatný právny úkon môže byť iusta causa possessionis,

- zakladá nároky z bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl.).

18. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, (1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (2) Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 veta prvá OZ, Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

19. Keďže zmluva je absolútne neplatná s poukazom na § 39 OZ, žalovanému boli vyplatené finančné prostriedky vo výške 1213,98 eura zo strany žalovaného a na základe jeho potvrdenia ako bezdôvodné obohatenie. Žalobca je povinný potom žalovanému vrátiť sumu 1213,98 eura (v tejto výške bol poskytnutý úver), pričom mu vrátil, podľa tvrdení žalobcu v žalobe sumu 2140,81 eura, teda má vrátiť ešte rozdiel poskytnutého úveru a vrátenej sumy (926,83 eura), pričom žalobca sa dožaduje len priznania sumy 510,87 eura.

20. Keďže čas plnenia - vrátenie bezdôvodného obohatenia zákon presne nedefinuje, vychádzajúc z podstaty bezdôvodného obohatenia možno konštatovať, že bezdôvodné obohatenie dlžníkovi nepatrí a je nutné ho vydať okamžite, ako sa dlžník dozvie, komu patrí. Žalovaný bol žalobcom vyzvaný na vrátenie bezdôvodného obohatenia v lehote do 25. 6. 2018, a keďže neplnil, dňom 26. 6. 2018 sa dostal do omeškania, a tak žalobcovi patrí aj príslušenstvo.

21. Podľa § 517 ods. 2 OZ, Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, účinného k 26. 6. 2018, Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

22. Ku dňu 26. 6. 2018 bola platná základná úroková sadzba ECB vo výške 0 % ročne, potom úrok z omeškania predstavuje výšku 5 % ročne.

23. Vzhľadom na uvedené súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

24. O nároku žalovaného na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, pričom žalobca bol v konaní plne úspešný. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto mu súd priznal plnú náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie a to v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (§ 362 ods. 1 CSP). Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Podľa § 358 CSP odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť.

Podľa § 372 CSP v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.